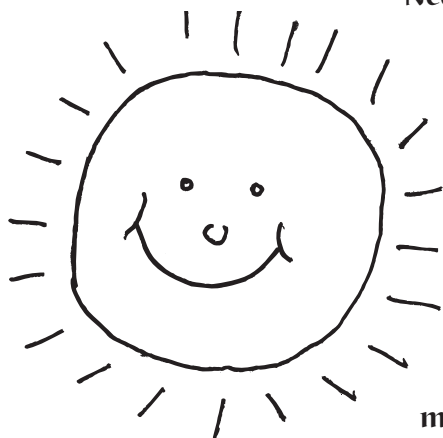

PATHFINDER

NEČEKEJ...

Jednou jsem emailem dostala velmi zajímavou zprávu. Dnes se k ní v zamyšlení vracím. Když jsem připravovala tuto přílohu a pročítala, co všechno Pathfinderi spolu dělají a prožívají, znovu jsem si uvědomila, jak jsem Bohu vděčná za to, že máme možnost prožívat společenství s druhými, ať už ve sboru nebo v Pathfinderu. A tak mne napadlo, co kdybychom nečekali až...

Nečekej až na úsměv, abys byl milý.

Nečekej, až tě někdo bude milovat, miluj sám.

Nečekej, až budeš osamělý, abys poznal hodnotu přátelství.

Nečekej na lepší práci, abys začal pracovat.

Nečekej, až budeš bohatý, je možné se rozdělit o málo.

Nečekej, až padneš, abys přijal radu.

Nečekej na bolest, abys uvěřil v sílu modlitby.

Nečekej, až budeš mít čas, abys pomohl.

Nečekej, až jiní kvůli tobě budou trpět, abys je

poprosil o odpuštění nebo abys je pozvedl na duchu.

Nečekej, poněvadž nevíš, jak dlouho to bude trvat.

Nečekej a ukaž svým přátelům, jak moc na ně myslíš už teď, dnes!

JARNÍ NÁDECH

Předpověď počasí nevěstila nic dobrého, a to podlomilo víru 2/3 „dobyvatel Jericha“. Jen ti, kdo věděli, že Bůh nikdy neponechá své děti napospas nepřítzni čehokoli, a ne-li dnes, pak zítra určitě zasáhne, zabalili své batohy a vyrazili na první jarní vandru — „Jarní nádech“. Vzhledem k velké absenci jsme se rozhodli změnit původně plánované obléhání hradu Rabí na výlet doplněný výukou zdravotvědy a orientace v terénu. Dobyli jsme nejen Rabí, ale všechny vesničky, které jsme cestou potkali. Nikoli však ohněm a mečem, ale prostřednictvím korespondenčních kurzů, které jsme rozdali do schránek. Počasí bylo navzdory předpovědi příznivé, a tak jsme nafoukli raft a plavili se po Otavě. Noci byly chladné, ale to nám nevadilo, ačkoli jsme spali ve stanech. Večery u ohně, pečené brambory, vlastnoručně ukuchtěné jídlo a parta kamarádů to snadno vyvážíly. A hrad Rabí? Ten jsme si prohlédli i s průvodcem na závěr naší výpravy. Všem ostatním vzkazujeme: „kdo se bojí, nesmí do lesa“ nebo jak je psáno v Bibli: „kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce“ (1 J 4,18b). Přejeme vám hodně lásky — tedy odvahy ke krokům víry — a krásné jarní dny.

ZA JIŽNÍ KŘÍŽ DAWY

ZAŠIFROVANÝ VÍKEND DIVOKÉHO ZÁPADU V LUBECH

Rozhlédneme-li se kolem, zjistíme, že se téměř ve všech oborech lidské činnosti objevuje šifrování (kódování), a právě v tomto duchu se neslo celé víkendové setkání u nás na Divokém západě. V prostředí lesního tábořiště, okolních polí s bučícím skotem a bývalého lomu, jsme od Dawyho přijali zprávu, že i modlitba je určitá komunikace, která ale hlavně musí být oboustranná.

Žaludky oběd ještě netrávily, když naše expedice na procházce k přírodní památce Vysoký kámen začala bloudit, protože jsme se rozhodli jít zajímavější trasou — mimo turistické značky. Tázavé pohledy dětí na vedoucí střídalo vytahování busoly, mapy, zase busoly a také nejedné boty z bažin, které byly i k našemu překvapení na mapě vyznačeny. Nakonec jsme přece jen dobyli doslova „Vysoký kámen“ s velmi zajímavou okolní scénérií.

Osobně jsem si touto náročnou cestou uvědomil, že je velice důležité vidět „cíl“, protože to hodně ovlivňovalo chuť (nejen) dětí pokračovat dál. V neděli jsme získané vědomosti o šifrování uplatnili při stopovací hře. Nejen díky jarnímu počasí jsme tak všichni společně mohli vstoupit do teplejšího období v roce.

VAŠEK NOVÁK

JARNÍ NÁDECH

ZŠIFROVANÝ

4KEND

Východní vítr pořádá:

- Chceš poznat sám sebe?
- Chceš posunout své hranice?
- Chceš překročit svůj stín?

Ano?

Tak neváhej a přijď.

Termín: 4. – 11. 7. 2004

Podmínky účasti: věk 15 let a více

Místo: Peklo nad Zdobnicí
(táborová základna VV)

Více informací:
zdenekhochman@seznam.cz

www.mladez.net/vv

Letní tábor VV

Je ti 7-14 let? Jsi z východních Čech? Máš rád(a) letní tábory? Pak neváhej a přijď na 14 dní do pekelské divočiny.

Kdy: 11. – 25. 7. 2004

Kde: Peklo nad Zdobnicí

Více informací:

Růža: 608 407 162

rbuchtel@atlas.cz

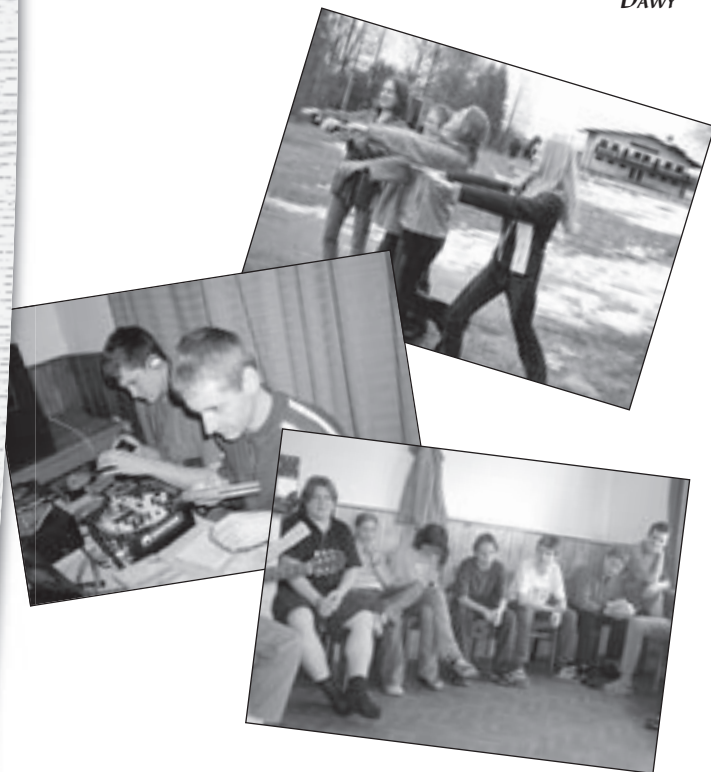
www.mladez.net/vv

KECÁK JIŽNÍHO KŘÍŽE

Pronajatá chata v Černé v Pošumaví se chvěje pod náparem svižné hudební produkce DJ Vítka, na stropě bliká stroboskop a světélkuje velká koule. Jednotlivé postavy se pomalu vžívají do propuklé atmosféry. Vítám vás na tradičním „Kecáku“ teenagerů Jižního kříže. Po netradičním odstartování následuje série přednášek a diskusí. Téma je nasnadě: „Hudba a její vliv na člověka“. Snažíme se pochopit, prodiskutovat a prožít něco tak důvěrně známého, přesto tajemného, denně nás obklopujícího a ovlivňujícího. Zajímavá a podnětná slova, doplněná o hudební ukázky, jsme prospi-kovali časem věnovaným vzájemnosti a prohloubení přátelství. Nevím, co a kdy člověka ovlivní a posune, vždy se však těším z času věnovaného hledání a prohlubování vztahů.

DAWY

„Jsme ve Skotsku. Ať žije skotský král! Vždyť jsme konečně svobodni. Král slíbil svým věrným rytířům nové pozemky po Angličanech, musíme si je však vybojovat...

Každý správný rytíř musí být mrštný...

...musí umět střílet lukem...

ROBINZONÁDA 2004

...nebo vytvořit živý most...

...a to už je předávání dobitého území...

...rozlučte se s jeho veličenstvem a věrnými poddanými.
Ať žije Skotsko!“

☞ **Prověření znalostí prorokova příběhu**

Boj o místo v rybním žaludku ☞
Velryba číhá na Jonáše ☞

Pobyt ve velrybě se nám velmi zamlouval ☞

Posedství pro ninivského krále ☞

☞ **Zif „nínivští“ kladli tuhý odpor**

☞ **Kázání o Jonášovi aneb škola velrybštiny**

SNĚŽENKA 008 ANEB BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V AKCI

Taky už vás někdy napadlo, jaké to bylo pro Jonáše — prožít tři dny v rybím břiše? Nás třicet nadšených Východovětrováků se rozhodlo, že ten Jonášův dramatický život vyzkouší na vlastní kůži — ať už na suchu, když jsme sháněli lístek na loď do Taršíše, nebo v bazénu — velrybím břiše, odkud jsme se my, všichni Jonášové, museli dostat. Na vlastní kůži jsme také vyzkoušeli, že prorokem nemůže být kdekdo. To když jsme se museli nazpaměť naučit poselství pro ninivského krále. Nejvíc zabrat nám ale dalo, když jsme se v břiše velryby přetahovali o místo s jinými rybami, například s Prálou nebo Pítrem. Ale abyste si nemysleli, že máme z vikendu „jenom“ zážitky (které opravdu stály za to), taky jsme se něco naučili. Z kázání Mattyho jsme totiž nejen pochopili, že Boží řešení se nám vždycky nemusí líbit, a přesto je nejlepší, ale dokonce jsme se naučili velrybí řeč. Takže teď už se nemusíme velrybího spolknutí bát, určitě bychom se domluvili. Jonáš ale velrybsky neuměl, a taky to dobře dopadlo. Čím to asi bude? Kdo na to přijde, ať si to dobře zapamatuje a při nejbližší příležitosti to řekne velkému vůdci Východního větru Růžovi — třeba na letním táboře, který bude (podle toho, co jsem slyšela) ještě o chlup lepší než Sněženka 008.

ZA VŠECHNY VV ZDRAVÍ A NA DALŠÍ ZÁŽITKY SE TĚŠÍ CVRČEK.

JAK SBALIT DĚTEM ČÁST DRUHÁ – VODA

Při jedné výpravě s přáteli do hor se nám stala nemilá věc. Vyrázili jsme s nadšením. Na úpatí hor jsme si vyhlédli krásný vysoký vrchol. Majestátně se tyčil do výše a vyčníval nad ostatní vršičky. Ano, to je náš cíl. Po několika hodinách úmorné chůze v děsném, nepříjemném vedru, obletování nespočtým hejnem much, jsme začali zjišťovat, že nám dochází voda rychleji, než jsme předpokládali. Bez vody to dál nejde. Co zbývalo? Pokračovat a doufat, že narazíme na nějaký horský potůček. Minuli jsme několik vyschlých koryt. A voda v našich láhvích stále ubývala. Už jí bylo jen malinko na dně. Vtom se před námi vynořil malý potůček — najednou, z ničeho nic. Ještě nikdy předtím jsem Pánu Bohu neděkoval tak upřímně a s takovým vděkem, jako právě v tuto chvíli. Voda.

Proto prosím: Milí rodičové a vy všichni, kteří působíte na děti, dejte do batůžků svým dětem plnou láhev čisté vody. A při každé příležitosti ji doplňujte. Tou vodou je vaše láska.

Růža

RAFTOVÁNÍ S VÝCHODNÍM VĚTREM

Na Zelený pátek se sjelo dohromady asi 26 raftáků a raftáček na Šumavu, přesněji na Paulinu louku, okolo níž bouřlivě protékala Otava. Ta nám připomínala, co nás tady všechny čeká. V sobotu jsme se při kázání zamýšleli nad tím, co nám Bůh vzal poté, co jsme se rozhodli s ním žít, a co nám dal.

A v neděli přišla námi všemi netrpělivě očekávaná akce. No dobrá, byly tu nepatrné obavy, co se týče teploty vody a vůbec jejího zdolání, ale naštěstí jsme s sebou měli odborníka Peřínka, který nás uchlácholil, podal nám potřebné informace a rozdělil do týmů. Měli jsme tedy k dispozici dva rafty a dvě pálavy. Prepravili jsme se na místo blízko Čeňkovy pily, k soutoku Vydry a Křemelné, a směle vyrazili vstříc novým zážitkům a dobrodružstvím. Hned první úsek byl dost zrádný. Přes řeku ležely spadlé stromy, a tak jsme museli rafty přenášet. Úsek, který jsme sjížděli, byl dlouhý asi 10 km. Vody mohlo být o něco víc, s raftem jsme občas uvízli na kameni, a pak jsme museli vyskákat do vody, abychom ho pošoupli a mohli jet dál. Takže naše zhýčkané nohy trochu trpěly. Ti, co jeli na pálavě, často vyzkoušeli teplotu vody na celém těle. Na konci už ale čekalo auto s ručníky a teplým oblečením.

Večer jsme se nahřívali u ohýnku nebo také v chatě a po setmění jsme vyrazili na bojovku s názvem Diskoles. Na první poslech nás velice nadchla, poněvadž šlo o to, že v lese byly rozvěšené sušenky Disko a my jsme je měli hledat a sbírat. S vidinou plného žaludku jsme se vrhli do lesa. Tam byla ale úplná tma, a navíc nám život otravovaly zlé Jagybaby, takže jsme po návratu neměli buď vůbec žádné sušenky, nebo nanejvýš jednu.

I v pondělí jsme se plni entusiasmů vrhli do lodí, abychom si stihli ještě jednou sjet naši již důvěrněji známou Otavu. Sluníčko krásně svítilo, takže hned bylo víc elánu a dobré nálady. Trochu nám ji ubralo následné balení a loučení. Najednou jsme se rozjeli, a tak nám nezbyvá, než se těšit na další akci. Doufejme, že stejně vydařenou, jako byla tahle.

